5 bani exemplarul. - Anul XXXII. - N-rul 219 — 6 PAGINI — ICGB — Luni 11 August 1914

ABONAMENTE
ROMÂNIA: Lei 4.65 / 9.15 / 18. — STRĂINĂTATE: Lei 3 luni 10.- / 6 luni 20.- / Un an 40.-

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN

UNIVERSUL

CELE DIN URMĂ STIRI DIN LUMEA ÎNTREAGĂ
TELEGRAFICE ŞI TELEFONICE

ANUNCIURI
PAGINA III
Linia corp 7 bani 50
Idem pag IV „ 40
Incerţii şi reclame 3,50 linia
Anunţuri sau informaţiuni sortoare după mărime dela 60-150 lei

Redacţia şi Administraţia: — Bucureşti — 11. Brezoianu. 11

Bucureşti, 10 August 1914

Specula cu alimente

Măsurile ce s'aŭ luat pentru a se împiedica specula, ce începuse a se încerca, cu alimentele, s'aŭ dovedit de astădată cu adevărat energice, aşa cum ar fi trebuit să fie totdeauna. Autorităţile aŭ arătat că nu glumesc, şi o listă de nume a unor negustori carî aŭ fost pedepsiţi cu închiderea prăvăliilor pentru mai multe zile din cauză că aŭ vândut cu preţurî mai marî decât cele fixate prin ordonanţele primăriei şi poliţiei, s'a publicat prin ziare.

S'a mai pubicat însă o ştire şi e bine să se insiste şi asupra acesteia. S'a arătat că un demers a fost făcut, din partea comitetului cercurilor comerciale, la primăria Capitalei, pentru a se atrage luarea aminte a autorităţilor asupra faptului că s'a uitat a se lua aceleaşi măsurî de constrângere şi faţă de angrosiştî, din a căror vină, în mare parte s'aŭ produs urcările de preţurî.

Este evident că, dacă lucrurile staŭ aşa, a se lua măsurî numaî în contra detaliştilor, ar însemna ca aceştia să fie nepăstuiţi, ceeace nimenî nu poate nicî să dorească nicî să aprobe. Nu poate şi nu trebuie ca să fie strâns comerţul de detaliu între două focurî, saŭ să fie sugrumat, pe de o parte prin constrângerea din partea angrosiştilor, iar pe de alta prin acea din partea autorităţilor. Acestea sunt datoare ca să cerceteze, şi neapărat şi imediat să ia măsurî şi faţă de angrosiştî, caşi faţă de detaliştî, bineînţeles după alte tarife raţionale.

Pentru unele alimente de fabricaţie, cum de pildă pentru zahăr, se va zice că poartă şi fabricele vina unei urcărî de preţurî nejustificate. Dar oare nu s'ar putea lua măsurî, de către Stat, şi împotriva acestora, în cazul când s'ar constata că cu adevărat ar căuta să profite de stările excepţionale de astăzî, pentru a realiza câştigurî cămătăreştî?

Dacă sunt stărî excepţionale, pot să fie şi măsurî excepţionale faţă de aceea carî ar căuta să le exploateze în mod necorect şi neomenos. Şi aceasta nu numaî mărginindu-se măsurile la celî maî micî şi maî uşor de ţinut în frâu, ci mergându-se până la celî maî marî şi cu maî uşoară putinţă de a se eschiva de la regulamente şi ordonanţe.

Răul trebue cercetat şi urmărit până la ultimele luî rădăcinî, şi de acolo trebue tămăduit, în aşa chip în cât mulţumirea generală să fie întemeiată şi pe o obştească dreptate.

Nicî publicul nu ar putea fi pe deplin mulţumit când ar şti că numaî detaliştiî sunt celî constrânşî, şi că menţinerea, din parea lor, a preţurilor pentru alimentele de prima necesitate ca şi în timpurî normale, le-ar veni spre pagubă, şi spre câştigul numaî al angrosiştilor. Toată lumea, decî, trebuie să ceară ca măsurile din ordonanţe să se întindă şi asupra acestora, şi chiar şi a fabricanţilor.

ACCIDENTELE MARŞULUI

de Dr. ION JIANU
Docent Universitar

Sunt de două feluri: locale şi generale.

Accidentele locale sunt: bătăturile, băşicile, eroziunile, simple, saŭ complicate de infecţiuni etc.

Se pot evita prin băi dese urmate de ungerea regulată a picioarelor cu vaselină saŭ săpun, şi prin purtarea unei încălţăminte îngrijită, ajustată şi unsă.

Se combate bătăturile prin băi calde, ungere de mai multe orî cu tinctură de iod până înegreşc şi apoi ungere cu vaselină.

Băşicele le tratezi ungându-le cu tinctură de iod, le străpungi cu un ac ars ca să iasă apa, laşi pelita băşicei pe loc, treci încă odată cu tinctură de iod, ungi cu vaselină şi apoi aplicî un pansament simplu.

Rosăturile atinse cu tinctură de iod, vaselinate şi pansate se vindecă repede. Pe ele să nu se pue niciodată vată direct, căci se lipeşte şi întreţine murdăria.

Accidentele generale sunt lovitura de căldură şi insolaţiunea. Ambele aŭ simptome comune; insolaţiunea are unul în plus, eritemul saŭ roşeala pieliî.

Aceste turburărî sunt prevestite prin pierderea dispoziţieî soldatului, încetineală în mers, îmbujorarea feţii, transpiraţiuni profuze, împăienjenirea vederii, durerî de cap, vâjâituri de urechî.

După aceste semne prevestitoare omul este cuprins de ameţeală şi cade jos în nesimţire având dese orî delir (aiureală) profesional. Respiraţiunea devine neregulată, arterele svâcnesc, pupilele devin insensibile, ochiî sunt aprinşî, corpul rămâne inert saŭ are convulsiuni.

Uneorî apare la gură spume roşiî care sunt indiciile unei intense congestiuni pulmonare. Temperatura se ridică, putând uneorî trece de 40 grade.

Alăturî de această formă, congestiunea, mai avem o formă sincopală, când pacientul fără de a avea prea multe semne prevestitoare, ameţeşte, cade jos ca trăsnit şi departe de a avea faţa şi ochiî aprinşi, are un aspect palid, iar pulsul în loc de a fi vibrant este foarte slab.

O formă ca şi cealaltă poate duce la moarte.

Accidentele de căldură se observă nu numaî în timpul marşurilor, dar şi după marş îndată ce oamenii aŭ ajuns la etapă.

Tratament: Nu se va aştepta niciodată fenomenele grave. Soldatul va fi scos din coloană, adus la umbră, va fi aşezat orizontal cu gâtul întins, va fi despovărat, desbrăcat de tunică, descheiat la cămaşe şi la pantaloni.

I se va face flagelaţiuni pe faţă şi pe piept cu o batistă sau prosop muiat în apă rece, i se dă ceaî sau apă rece să bea. De obiceî în urma acestor îngrijirî bolnavul îşî revine. Alteorî fenomenele asfixice respiratoriî predomină şi ne obligă să facem respiraţia artificială prin tragerî ritmice ale limbiî şi prin ridicarea ritmică a braţelor, procedee cu care este bine să vă familiarizaţi fiecare din d-voastră.

Când nicî după aceste mijloace pacientul nu'şî revine şi fenomenele congestive ale capului şi plămânilor persistă, îi puneţi ventuze de sânge la ceafă, pe spate şi pe piept. Injecţiile de eter sunt de cea mai mare utilitate.

Accidentele de căldură se reduc ţinându-se seama de regulile higienice în marş: evitarea oboselilor inutile; rărirea rândurilor şi desdoirea coloane, schimbarea sistematică a unităţilor din coada coloaneî în cap, evitarea pe cât posibil a drumurilor în săpătură, respectarea haltelor, profitarea de locurî răcoroase, împiedecarea oamenilor de a şedea sau a se culca pe pământ, mărşeluire în orele răcoroase, înlesnirea circulaţiuneî aerului sub vesminte, apărarea de arşiţa soareluî cu frunze şi acoperitoare de ceafă.

Accidentele datorite frigului sunt degerăturile parţiale ale urechilor, nasului, degetelor şi turburărî generale.

Turburările nu apar totdeauna sub influenţa directă şi imediată a frigului, ele pot să nască secundar prin trecerea bruscă dela o temperatură scăzută la o temperatură ridicată.

Le prevenim printr'o bună îmbrăcăminte strânsă la gât şi mâinî pentru înmagazinarea aerului cald, prin purtarea de mănuşî de lână, acoperirea urechilor, printr'o bună învelire a picioarelor, prin evitarea uneî încălţăminte strimte. Alimentaţiunea joacă rol esenţial; va fi bogată în grăsimî, hidrocarbonate şi maî ales în zahăr. Forţele oamenilor vor fi menajate şi moralul ridicat. Alcoolismul acut este dezastros.

Coloana va fi strânsă; nicî un om nu va fi lăsat în urmă. Oamenii ajunşi la etapă vor face mişcare, nu se vor apropia imediat de foc.

Degerăturile extremităţilor încep cu amorţeală şi învineţirea părţilor, umflare şi băşicare, pot ajunge până la gangrene şi amputaţiuni.

Turburările generale se succed cam astfel: încetineală în forţa musculară, împăienjenirea ochilor, o stare de apatie generală, turburărî de respiraţiune carî ajung până la asfixie, delir, convulsiuni, şi într'unele cazurî o adevărată înţepenire a corpului.

Tratamentul consistă în a evita de a trece brusc la căldură. Desbrăcăm pe pacient, îl friţionăm cu un cocoloş de zăpadă saŭ cu o bucată de ghiaţă, apoî îl frecăm peste tot corpul cu o stofă aspră. Treptat îl aşezăm la temperatură maî dulce. I se dă ceaî cald cu câteva picăturî de alcool. În faţa turburărilor pulmonare, ventuzele cu sânge şi muştarul pot fi folositoare.

Misiunea otomană
în Capitală

Banchetul de la Capşa

D. Em. Porumbaru, ministru de externe, a oferit Vineri seară un banchet intim la „Capşa" în onoarea misiuneî turceştî.

Au luat parte la acest banchet: Talaat bey, ministru de interne al Turcieî, Halil bey, preşedintele Camereî otomane, Ismail bey, directorul siguranţeî generale din Constantinopol, Sefa bey, ministrul Turcieî la Bucureşti, precum şi d-niî I. I. C. Brătianu, prim-ministru şi ministru de războiŭ, Al. Constantinescu ministrul domeniilor, dr. C. Angelescu ministrul lucrărilor publice George Corbescu, prefectul poliţieî Capitalei, George Derussi, ministrul nostru la Sofia, şi Conţescu, şef de cabinet la ministerul de externe.

Banchetul, în timpul căruia a domnit o vie animaţie, a luat sfârşit la orele 11.

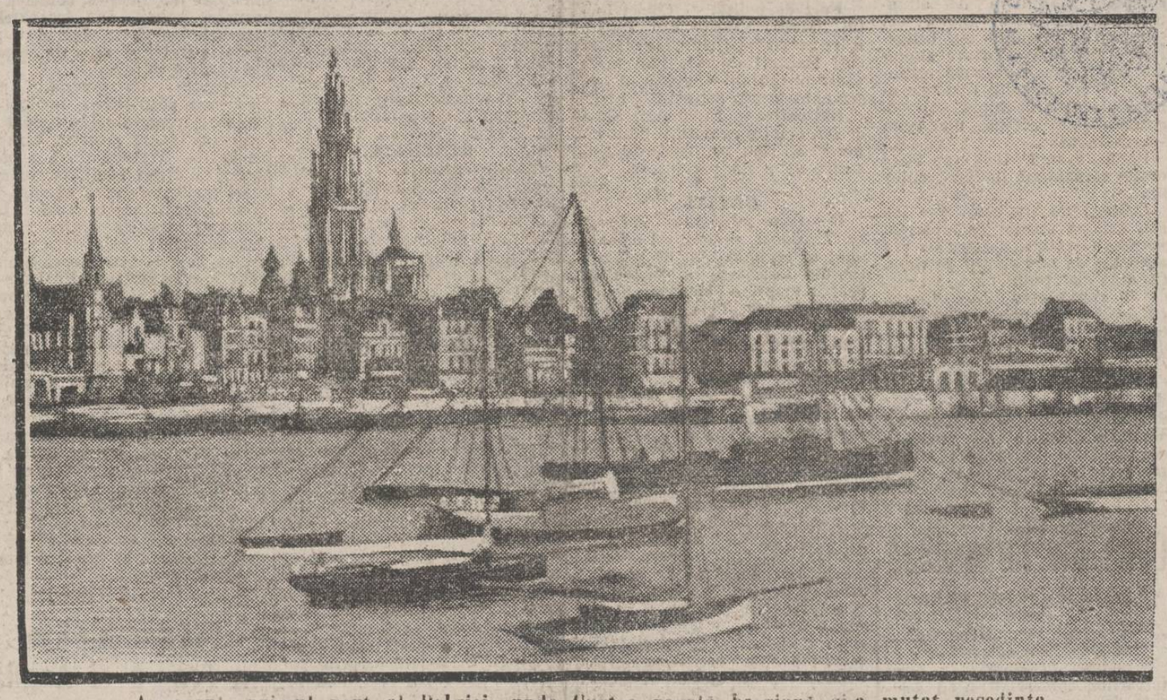

Anversul, primul port al Belgiei, unde Curtea regală belgiană şi-a mutat reşedinţa

Consiliul de miniştriî
de Vineri seară

D. ministru Al. Radovici n'a demisionat. — Victoria sârbă dela Şabatz se confirmă

Vineri seară la orele 7 s'a ţinut la ministerul de interne, sub preşedinţia d-luî I. Brătianu, un consiliu de miniştri în care s'aŭ discutat ultimele evenimente şi s'au luat o serie de nouî măsurî privitoare la situaţiunea internă.

Consiliul a hotărît ca de aci înainte exportul acidului sulfuric şi în genere al produselor farmaceutice să fie prohibit. Organele administrative vor primi imediat instrucţiuni în acest sens.

A doua chestiune de ordin intern de care consiliul s'a ocupat Vineri seară a fost aceea a situaţiunii familiilor soldaţilor chemaţi la concentrare. S'a discutat mijlocul prin care Statul ar putea veni în ajutorul acestor familiî şi, în această ordine de ideî, d. Al. Constantinescu, ministru de domenii, a făcut mai multe propuneri. Consiliul a discutat asupra lor şi a decis ca în această privinţă să ia o hotărîre într'o viitoare şedinţă, după ce chestiunea va fi fost studiată amănunţit.

Neplăcerile şi lipsurile pe carî le 'ndură românii carî, surprinşi de evenimente, se găsesc azî în străinătate, au format de asemenea o chestiune de care consiliul s'a ocupat Vineri seară. S'a hotărît ca România, prin legaţiunile respective, să furnizeze mijloace băneştî românilor carî se găsesc azî în diferite ţărî. Prin mijlocirea fiecăreia din legaţiunî se vor trimite banî, carî se vor pune la dispoziţiunea celor în suferinţă, spre a se putea înapoia în ţară.

Această măsură, — care bine era dacă se lua mai curând, — e excelentă. Ea va pune la adăpost, cel puţin de azî înainte, pe mulţiî români carî surprinşi de ultimele evenimene, îndură marî şi nenumărate suferinţe.

D. ministru Radovici n'a demisionat

Un ziar de seară a publicat ştirea că d. Radovici, ministrul industrieî şi comerţuluî, ar fi demisionat. Acelaş ziar arăta că d. Radovici ar fi luat această hotărîre în urma uneî nemulţumiri care i s'ar fi adus prin deciziunea d-luî Morţun, ministru de interne, de a se destitui prefectul unuî judeţ.

Controlând la sursă autorizată această ştire, ea ne-a fost desminţită categoric.

Victoria armatei sârbeşti la Şabatz se confirmă

Oficialitatea noastră a fost pusă în cunoştinţă cu o telegramă care, venind de la statul-major al armateî sârbeşti — din Kragujewatz — confirmă că armatele sârbeşti au repurtat o mare victorie asupra trupelor austriace, în lupta dată la Şabatz.

Localitatea de unde se expediază această telegramă şi atât numele persoaneî care o semnează cât şi acela al persoaneî căreia îi e adresată, sunt tot atâtea elemente carî dau un caracter de veracitate deplină a textului acesteî telegrame.

Se pare că la Şabatz s'a dat o mare luptă decisivă; prin această împrejurare, victoria sârbească obţinută aci capătă o importanţă specială.

M. Negru

ROMÂNII
ca locuitori pe judeţe

In actualele împrejurărî, lumea întreagă, citind ziarele se orientează după o hartă şi cu această ocazie în mod natural se învaţă multă geografie; căcî altfel cine-şi bate capul a şti unde se află cutare oraş orî provincie? In alte împrejurărî fiecare îşi vede de afacerile sale ce-l interesează.

Cred că în o asemenea ocasiune este bine, pentru noî românii în special, a lua oareşicarî cunoştinţe şi a examina pe unde se mai află fraţi de aî noştri resleţi — *români neaoşi* — locuind compact sau în majoritate pe judeţe. Voiu arăta aceasta după cum urmează:

34 judeţe în România.

***Basarabia**

Ismaîl cu reşedinţa Ismail; Akerman cu reşed. Akerman; Bender cu reşed. Bender; Chişinăŭ cu reşed. Chişinău; Orheî cu reşed. Orheî; Bălţi cu reşed. Bălţi; Saroca cu reşed. Saroca; Hotin cu reşed. Hotin.

In total 8 judeţe.

Transilvania

Braşov cu reşedinţa Braşov; Treî Scaune cu reşed. St. George; Ciucul cu reşed. Cik Sereda; Oderheî, cu reşed. Oderheî; Făgăraş cu reşed. Făgăraş; Târnava Mare cu reşed. Sighişoara; Târnava mică cu reşed. Mediaş; Murăş cu reşed. Tg. Murăş; Bistriţa cu reşed. Bistriţa; Solnoc Dobâca cu reşed. Gherla; Cojocna cu reşed. Cluj; Turda cu reşed. Turda; Alba de jos cu reşed. Alba Iulia; Hunedoara cu reşed. Hunedoara; Sibiul cu reşed. Sibiu.

In total 15 judeţe.

Maramureş

Maramureş cu reşed. Sighet; Satmar cu reşed. Satmar.

In total 2 judeţe.

Bănat

Sălagiu cu reşed. Zalău; Bihor cu reşed. Oradia Mare; Arad cu reşed. Arad; Temiş Caras cu reşed. Temişoara; Torontal cu reşed. Becikirecul Mare; Severin cu reşed. Caransebeş.

In total 6 judeţe.

Bucovina

Câmpulung cu reşed. Câmpulung; Gura Humora cu reşed. Gura Humora; Suceava cu reşed. Suceava; Rădăuţî cu reşed. Rădăuţi; Siret cu reşed. Siret; Cernăuţî cu reşed. Cernăuţi; Storojeneţî cu reşed. Storojenet; Cotman cu reşed. Cotman

In total 8 judeţe.

Serbia

Craina cu reşedinţa Negotin; Cerna Reca cu reşed. Kneajevat.

In total 2 judeţe.

Bulgaria

Vidin cu reşedinţa Vidin.

Astfel după acest tabel de mai sus, se vede că avem: în România 34 judeţe şi în ţările *limitrofe* 43 judeţe locuite în întregime de românî şi unele în majoritate, excepţiune câteva unde sunt şi alte naţionalităţi; decî în total 77 judeţe româneştî, pe un teritoriu în forma uneî circomferinţe trăesc 14 milioane românî.

Oare.... cine va fi Bismarkul lor?

N. Boerescu
Colonel în retragere. Târgovişte

Pentru comemorarea unui mucenic al naţiei

Vineri, 15 August, se împlinesc două sute de anî, de când înecarea Seraiuluî, la Chioşcul Mării, în faţa Sultanului, a neomenosuluî Vizir Gin-Ali-Paşa şi a demnitarilor Impărăţieî Otomane, a fost pertfit cu toţi fiiî săî, Constantin-Vodă Brâncoveanu, la vârsta de şaizecî de anî, după o domnie mai lungă de un sfert de veac. El a văzut întâî moartea silnică a cumnatului săŭ, Ienachi Văcărescu, apoî pe rând aŭ sărit sub securea gealatului capetele fiuluî săŭ Matei, de şaptesprezece anî numaî, al fiuluî Radu, care trebuia să fie mire, al fiuluî Ştefan, al fiuluî Constantin. El însuşî mulţămi pentru lovitura care-l izbăvia de amintirea acestor lucrurî groaze. Trupurile fură purtate pe prăjinî în vederea lumiî şi apoî aruncate în Mare. Scoase de creştinî milostivî, ele fură astrucate întâiŭ în mănăstirea de pe insula Chale iar mai târziu, Hecuba acesteî tragedii, doamna Marica, aduse în ţară rămăşiţele „fericituluî" eî soţ şi le aşezâ pe ascuns în biserica Sf. Gheorghe-Noŭ din Bucureşti, supt o piatră pe care nu îndrăznia să-î pue sumele. Dar sus lumina candela care cuprindea în inscripţia ei duioasa taină.

Găsită fiind, deunăzî, întâmplător, pare că în această descoperire se cuprinde o amintire, un îndemn, o chemare; pare că însuşî mortul prigonit şi în mormânt se îndreaptă către noî, pe cine ştie ce necunoscute căî ale sufletelor, şi ne chiamă la datoria noastră faţă de dânsul: „Acum o sută de anî erau aicî străinî fără simţire, Fanarul stăpânia la Curte şi împrejurul eî, Fanarul ridicat pe ruina puterii mele şi a dreptuluî vostru. Acuma, sunteţî o ţară liberă, înarmată mândră: puteţî să vă gândiţi la ce a fost — câtă luptă, câtă durere, până la această peire a mea, — cum puteţî să vă gânditî la ceea ce trebue să fie. Şi cum şi eŭ am ajutat prin grijile şi ostenelile mele, prin sângele nevinovat al meu şi al copiilor meî ca voî să aveţî astăzî o ţară, nu mă uitaţi, fiiîor!"

Şi, orî de ar putea participa oficialitatea, cum spune hotărîrea Parlamentuluî şi actul de asociere al Guvernuluî, orî nu, cetăţenii Capitaleî regatuluî român nu pot lăsa fără cuvenitul act de pietate această zi de 15 August, când, cu Mitropolitul Ungroviahieî în frunte, urmaş al sfântuluî bătrân Teodosie, al mareluî meşter Antim, ierarhiî acesteî marî şi fecunde Domniî, întreg clerul aflător aice trebuie să se roage la Sf. Gheorghe Noŭ pentru acela, care, decapitat, aşteaptă supt piatra fără nume un semn de recunoscătoare amintire.

Şi azî, maî ales azî, se impune a se da acestuî act de comemorare *tot sensul* luî. Căcî împrejurărî ca acelea de azî nu cer să ne retragem prin colţurî cătând cu ochî speriosî către necunoscut. Ci, alăturî de concentrarea puterilor materiale, e o datorie să concentrăm toate puterile noastre *morale*, oriunde sunt, orî unde le putem descoperi.

Şi actul ce se va îndeplini la 15 August, face parte din această concentrare a elementuluî sufletesc care îndeamnă şi duce la biruinţă oştirile.

Brâncoveanu a căzut. Un nebun, care credea că prin lovituri de sabie în afară, prin lovituri de secure înăuntru, se regenerează Impărăţiile, acel monstru al vărsărilor de sânge care a fost Vizirul Gin-Ali, l'a distrus printr'o lovitură năprasnică, p[illegible] sunt loviturile nebuniei. Dar omul ia măsurî de prevedere numaî faţă de ceî cuminţi. Şi decî decapitatul de la 15 August 1714 n'a fost o jertfă a propriilor sale greşeli, a politiceî sale rătăcite.

A stat aceî douăzecî şi şapte de anî între patru marî Puterî care se băteaŭ cu înverşunare şi care ţineaŭ de o potrivă la stăpânirea văilor Dunării-de-jos: Turcia, Imperiul, în locul căruia e astăzî dualitatea politică germano-austriacă, la care s'aŭ adaus ca factor activ Ungariî liberaţi, Polonia luî Ioan Sobieski, eroul creştinătăţii, noua Moscovie provocătoare a unui Petru-cel-Mare. Era şi acela un războiŭ european, unul care a putut să ţie cincisprezece anî în şir, iar, cu toate urmările sale, treî decenii!

Brâncoveanu n'avea o armată, nicî un tezaur de războiŭ. Era vasal, la discreţia Porţii. Ţara luî se înfăţişa deschisă oricăruî năvălitor. Nu toţi boieriî îl iubiaŭ. Şi se aflaŭ printre eî de aceia, carî, cu „inima uşoară", doriaŭ de schimbărî repezi: unuî conducea pe Nemţi, altuia nu i-ar fi displăcut Polonii, iar Toma Cantacuzino, cu voia unchilor săî poate, ceî maî ascultaţi sfetnicî aî Domneî şi cu aprobarea tineretuluî aprins după lupte, a trecut la Ţar, — ca să vadă înfrângerea şi ruşinea luî la Prut, cum, cu paîsprezece anî înainte, Bălăceanu văzuse peirea oştiriî austriace la Zărneşti, şi de armele Brâncoveanuluî, — şi căzuse el însuşî în clipa ruineî speranţelor sale.

Constantin-Vodă a fost omul neutralităţii veghetoare. Un sufleţ ales, o minte superioară s'aŭ cheltuit modest în această operă, nesfârşit de grea, care tindea numaî să lase urmaşilor o ţară întreagă şi neatinsă. A izbutit, — şi aceasta e gloria luî. A izbutit, el, slabul, şi noî astăzî *suntem*, pe când Polonia puternicului Craiŭ Ioan s'a dus!

Şi, în acelaşî timp, osândit să nu facă politica armelor, el a făcut marea politică a culturiî, cea mai mare. Cu *sabia* ar fi ajuns la nimicirea sa şi a ţăriî, cu *cartea* s'a ridicat la înălţimea de ocrotitor al ortodoxieî, de patron al uturor bisericilor creştine din Răsărit, de urmaş al autorităţiî Impăraţilor bizantinî: la Sinaî, la Ierusalim, la Alep şi la Tiflisul Caucazieî s'aŭ cântat laudele Domnuluî din Bucureştiî noştri.

Astăzî ce dorim toţi decât liniştea de azî, pregătirea sufletească — pentru mărimea de mâine? De ce ne temem maî mult decât de Bălăceniî ce pot duce la Zărneşti şi de Cantacuzinii carî pot pregăti Stănileştiî? Şi către cine maî cu dreptate poate să ne ducă un gând de înţelegere şi recunoaştere decât către acela care, murind, a putut avea o mângâiere: că'î trăeşte ţara şi că ni va trăi!

Cu „veşnica pomenire" pentru Constantin Vodă-Brâncoveanu, pentru fiiî săî, seceraţi aşa de tinerî: Matei, Radu, Ştefan, Constantin, suntem datorî la 15 August. Dela acest act de pietate vom pleca maî siguri de noî şi maî uniţi!

N. Iorga

Sosirea
misiunei greceşti în Capitală

Noaptea trecută, la orele 2, aŭ sosit cu un tren special, venind de la T. Severin, membri misiuneî greceştî, d-niî Zaimis, fost preşedinte de consiliu, Politis, fost delegat al conferinţeî de la Bucureşti şi loc.-colonel Pallis, fostul delegat militar la conferinţa din Bucureştî.

Distinşiî oaspeţi aŭ dormit restul nopţiî în vagoane, în gara de Nord, iar la orele 8 jum. dimineaţa aŭ venit în întâmpinarea lor d-niî V. Morţun, ministru de interne, Nanu, secretar general al ministeruluî de externe, Conţescu, director la externe, Corbescu, prefectul poliţieî Capitaleî, Panaitescu, directorul siguranţeî generale a Statuluî şi Papadiamandopulos ministrul Greciei, însoţit de tot personalul legaţiuneî.

Oaspeţiî aŭ fost conduşi la hotel Bulevard, unde aŭ descins.

ANGLIA ŞI GERMANIA

Germaniî aŭ încălcat teritoriul belgian, trecând peste orice înţelegere şi obligaţiune internaţională, eî şi-aŭ sacrificat cuvântul dat, la care în viaţa privată ţin atât de mult, pentru a veni în ajutorul acţiuneî militare repezî, care vrea să'î aducă cât maî curând la izbândă. Anglia, ca singur girant rămas pentru păstrarea neutralităţeî Belgieî, a trebuit să intre în acţiune, să apere integritatea teritoriuluî belgian, să declare războiŭ Germanieî. Motivul pentru a porni contra imperiuluî statelor germanice unite din Europa, era găsit şi Anglia nu maî întârzie o clipă pentru a stăvili potopul ce se varsă din Nord-Ost, şi care în primul rând eî ar putea să'î fie fatal. Dar chiar dacă chestiunea belgiană nu intervenea, Anglia trebuia să găsească alt casus belli care să o împingă într'un războiŭ hotărîtor cu poporul de acciaşî rasă cu ea. Mulţi s'aŭ întrebat dacă stăpânitoriî mărilor şi oceanelor vor intra în linia de bătae. Orbiţi de sentimente prea ideale de germanism, mulţi credeaŭ exclusă o nouă luptă între fraţi de acelaşî sânge; eî uitaŭ că interesele materiale, în toate timpurile, aŭ decolorat sângele popoarelor înfrăţite, în nuanţe, carî puse alături nu maî produceaŭ armonia, aşa că numaî o luptă, un amestec în sângele lor, putea să ne aducă vechiul echilibru. Intre Anglia şi Germania se ascunde maî multa duşmănie decât oricine îşî poate închipui. Această duşmănie porneşte, din străduinţa Germanieî de a ajunge şi ea odată regina mărilor, şi din ambiţiunea Angliei d'a nu declina niciodată în faţa consângenilor eî competenta unuî titlu atât de înalt pe lumea pământească. Intre poporul Kaiseruluî şi al insulelor Britanice se dă azî luptă pentru stăpânirea mareluî imperiŭ, care măsoară aproape treî sferturî din suprafaţa globuluî pământesc, luptă pentru imperiul apelor.

Ambiţiunea pentru dominarea exclusivă a acestuî element a existat în toate timpurile istorice, trecutul ne-o scoate adesea la iveală. Făcând abstracţie de timpurile antice, să începem a privi din evuî mediŭ numaî lupta dusă între diferitele oraşe şi popoare, pentru întâietate, în elementul în care stăpâneşte Saturn. Amalfi, Venaţia, Genua şi alte oraşe italiene, deşi legate prin sânge, aŭ purtat sute de anî lupte pentru egemonia Mediteraneî, care le-a asigurat rând pe rând strălucirea. Spania şi Portugalia, numaî după ce aŭ avut în mână apele şi drumul lor, aŭ putut să se înalţe atât de sus încât să plutească şi peste capetele acelora carî stăpâniseră altă dată lumea. Dar această înflorire a ţărilor peninsuleî Iberice, ţine numaî până ce micul popor olandez le roboşte factorul de bogăţie şi indirect de cultură, mările şi oceanele. Acum e perioada când Olanda scânteiază în fruntea lumeî civilizate din timpul său.

Dar şi steaua eî apune odată cu ridicarea naţiuneî franceze, care atâta timp se ţine cea maî puternică pe lume, cât stăpâneşte drumurile ude. După ce luî Saturn i se urăşte şi cu acest musafir în imperiul luî, caută să se scape de el şi să invite pe altul. Aduce în unde pe noul venit, îl pune pe acesta în luptă cu cel pentru care concesiunea mărilor trebuia să înceteze, însuşî Saturn împiedică cu tridentul săŭ năvile franceze, carî rând pe rând sunt răpuse, noul stăpânitor din insulele mareî nordice îşi asigură rând pe rând coloniile poporuluî latin, el se face de neînvins pe ape. De atunceî egemonia maritimă a Angliei. Această favoare nu putea şi nu poate să ţie la nesfârşit.

Alte popoare trebue să se ridice, iar procesul constatat să se continue mereŭ ridicând, popoare tinere şi viguroase la înălţime şi lăsând numaî într'o strălucire istorică popoarele bătrâne şi obosite. Această luptă de întâietate pe mărî între Germania şi Anglia pare a se fi început în zilele noastre. Germania, care în toate ramurile de activitate economică culturală şi militară stă în locul întâî, al doilea şi foarte rar al treilea între statele din lume, Germania bazată pe un popor sănătos, dens, muncitor şi foarte încrezător în viitoru-î plin de glorie, crede că a venit timpul să se afirme nu numaî pe pământ dar şi în lumea valurilor. Ea se încrede orb în puterea eî armată şi în sacrificiul celor peste şasezecî de miliţoane de cetăţenî şi o vedem pornind vertiginos la luptă, aproape singură, contra celor treî tărî dela Nord-Est şi Vest carî împreună par a cântări maî mult de cât forţele eî. Anglia trebuia fără discuţie să atace Germania în aceste împrejurărî pentru că învingătoare Germania pe uscat egemonia mărilor pentru Englezî nu maî era de cât o realitate trecută.

Si orîcine îşî dă seama că pierderea mărilor însemnează pentru Anglia opunerea puterei şi importanţeî eî de azî. Insulele Britanice vor fi în curând lipsite de orice bogăţie. Chiar azî Anglia trăeşte maî mult în socoteala întinselor colonii pe carî le posedă. Aceste colonii sunt legate de metropolă prin flota comercială şi de războiŭ a mareî Britanii.

Germaniî în ultimiî anî concurează mult în număr de bastimente şi tonaj cu flota engleză. Un războiŭ câştigat de germanî pe uscat ar însemna un curent de aur de la ceî subjugaţi către eî, bogăţie care în scurtă vreme ar da posibilitate nemţilor să se ridice ca forţă maritimă peste englezî. Aceasta ar însemna un războiŭ cu Anglia, distrugerea floteî eî, răpirea coloniilor eî, reducerea puterei de azî a Angliei şi chiar periclitarea existenţeî eî. egemonia maritimă a germanilor. Aceste rânduri vor să arate că atâta timp cât Anglia, stăpâna mareî de azî, va vedea în germanî poporul care caută să-î smulgă din mână puterea mareî, ea nu va putea să fie decât în duşmănie cu poporul de aceiaşî rasă.

Gheron N. Netta

Câteva păreri
asupra organizărei serviciului sanitar militar în timp de războiŭ

Personal.—Material.—Funcţionare.

Războaiele ce se deslănţuesc între marile puterî europene şi pregătirile militare ce se anunţă din toate părţile, aŭ adus la ordinea zileî chestiunea sanitară militară.

Ţara noastră a avut să sufere în mod simţitor în campania din anul trecut, atât din punct de vedere al personaluluî şi al materialuluî terapeutic, cât şi maî ales din punctul de vedere al funcţionăriî serviciuluî sanitar. Nu intră în atribuţiunile mele de a face critica evenimentelor trecute şi nicî de a da soluţiunî pentru viitor. Doresc însă să fac câteva aprecieri personale pe carî cred utile de amintit celor în drept.

Ca şi în timp de pace, ne trebuie în timp de războiŭ un corp medical priceput, compus din specialiştî, *unii pentru a îngriji boale medicale, alţiî pentru a face operaţiuni.* Spre a-şi îndeplini cu folos misiunea lor, aceştia aŭ nevoie, pe lângă ajutoare competinte, de localurî proprii, de medicamente şi material de pansamente.

I

Personalul

Timpul cel maî important al organizăreî şi al uneî bune funcţionăriî a serviciuluî sanitar în timp de războiŭ este *alegerea şi distribuirea personaluluî medical.*

1) Trebue ca **raniţiî să fie îngrijiţi şi operaţi de chirurgi, iar ceilalţi bolnavi să fie îngrijiţi de medici.** 2) Maî trebue apoî ca **partea pur militară a serviciului medical** (culegerea raniţilor de pe câmpul de luptă, transportarea şi evacuarea lor) **să fie făcută de medicii militari activi,** carî cunosc această atribuţiune maî bine ca rezerviştiî, şi carî şi-aŭ ales carierea medicală militară tocmaî pentru a fi la înălţimea misiuneî lor în timp de războiŭ. 3) In fine, trebue **să se ţină seamă de aptitudinele fizice ale fiecărui medic.** (ctate, debilitate, etc.)

Dacă ne-am lua după unele zvonuri, pe carî personal nu le cred, se pare că distribuţia personaluluî medical activ şi de rezervă nu s'a făcut tocmaî ţinându-se seama exclusiv de competinţa fiecăruî medic, de aptitudinile sale fizice, de etatea şi de specialitatea sa. Aşa bunăoară, se zice că *uniî medicî militari activi, chiar dintre ceî maî tinerî, aŭ fost puşi la adăpost prin diverse spitale,* acolo unde şi ceî maî infirmî medicî rezervişti ar putea da admirabile îngrijirî bolnavilor. *Iar atribuţiunile pur militare, de medic de regiment, carî necesită vigoare, şi o mare pricepere pentru culegerea raniţilor de pe câmpul de luptă, transportarea şi evacuarea lor, aŭ fost încredinţate medicilor rezervişti,* mulţi dintre eî bătrânî, alţiî infirmî, carî odată măcar n'aŭ urcat pe cal, incapabilî de a rezista la cea maî mică oboseală fizică, şi în fine, carî nu cunosc technica medicineî militare pe câmpul de luptă, precum o cunosc medicii militari activi.

Dacă ar fi fost să se ţie seama şi de umila mea părere, apoî aş fi împărţit personalul medical conducându-mă cum zice francezul de: „chacun son métier"; şi aş fi pus pe fiecare acolo unde sănătatea, etatea şi capacitatea sa, l'ar fi arătat maî folositor. Aş fi ataşat pe medicii militari activi la ambulanţele regimentare şi divizionare, în zona de luptă, acolo unde prezenţa şi cunoştinţele lor ar aduce celmaî maî marî şi reale servicii raniţilor. Iar pe medicii rezervişti maî tineri i-aş fi repartizat alături de aceştia, rămânând ca rezerviştii maî în vârstă şi invalizii să fie lăsaţi la spitale, acolo unde competinţa lor nu poate fi discutată de nimenî. Aşa ar fi drept şi patriotic, cred eŭ!

Prof. dr. **Const. Daniel.**